

רעפ 16438-09-24 - אחמד בן מוחמד נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 16438-09-24

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקשים: 1. אחמד בן מוחמד
2. מ.ס.א להובלות ושיווק עצים בע"מ

נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית
המשפט המחוזי בנוף הגליל-נצרת (כבוד
השופטים י' שטרית, ח' סבאג ו-א' אבו-אסעד)
בע"פ 43198-10-23 מיום 16.07.2024

בשם המבקשים:

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנוף הגליל-נצרת (כבוד השופטים י' שטרית, ח' סבאג ו-א' אבו-אסעד) בע"פ 43198-10-23 מיום 16.07.2024, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום בטבריה (כבוד סגן הנשיא י' נבון) בת"פ 54504-01-20 מיום 11.09.2023.

רקע והשתלשלות העניינים

1. ביום 08.11.2020 הוגש נגד המבקשים כתב אישום מתוקן, המייחס להם 10 עבירות של מסירת ידיעה כוזבת או מסירת דו"ח או מסמך הכוללים ידיעה כאמור, לפי סעיף 117(ב)(1) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: חוק מס ערך מוסף); 31 עבירות של ניכוי מס תשומות מבלי שיש לגביו מסמך כאמור בסעיף 38 לחוק מס ערך מוסף, לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק מס ערך מוסף; עבירה של הכנה, ניהול או מתן הרשאה לאחר להכין או לנהל, פנקסי חשבונות כוזבים או רשומות אחרות כוזבות, לפי סעיף 117(ב)(6) לחוק מס ערך מוסף; עבירה של שימוש בכל מרמה או תחבולה במטרה

להתחמק מתשלום מס, לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מס ערך מוסף; 5 עבירות של מסירת ידיעה או הצהרה בלתי נכונה למנהל או לפקיד בלו או הטעיה שלהם בפרט מסוים העלול לפגוע במילוי תפקידם, לפי סעיפים 9(ג) ו-26(א) לחוק הבלו על הדלק תשי"ח-1958. בנוסף, למבקש 1 (להלן: המבקש) בלבד, יוחסה עבירה נוספת של שימוש בכל מרמה או תחבולה במטרה להתחמק מתשלום מס, לפי סעיף 117(ב)(8) לחוק מס ערך מוסף.

2. בהכרעת דין מיום 20.07.2023 זיכה בית משפט השלום בטבריה את המבקשים ממרבית העבירות המתוארות לעיל, למעט עבירה של שימוש במרמה או תחבולה במטרה להתחמק מתשלום מס לפי סעיף 117 (ב)(8) לפי חוק מס ערך מוסף, בה הורשע המבקש. זאת, על רקע אי-הגשת שני דו"חות תקופתיים לחודשים יוני 2013 ודצמבר 2013. בהמשך לאמור, ביום 11.09.2023 גזר בית משפט השלום בטבריה על המבקש מאסר מותנה, לצד ענישה נלווית.

3. המשיבה ערערה לבית המשפט המחוזי, הן על הכרעת הדין הן על גזר הדין. במהלך הדיונים שהתקיימו לפני בית משפט קמא קיבלה המשיבה את המלצת בית המשפט, וחזרה בה מהערעור על הכרעת הדין. בהתאם, ביום 19.03.2024 ניתן פסק דין חלקי, במסגרתו נדחה הערעור על הכרעת הדין בלבד. יצוין, כי במסגרת הדיון שהתקיים לפני בית משפט קמא במועד זה, לאחר שהצדדים שמעו את הערות בית המשפט, הסכים בא כוח המבקשים לקבלת הערעור על גזר הדין, ואם להביא דברים בשם אומרם: "לאחר ששמעתי טענות בית המשפט ובהמלצתו אנו כמובן מסכימים לדחיית הערעור ככל שהוא מתייחס להכרעת הדין. יחד עם זאת אנו מסכימים בהמלצת בית המשפט ולאור הערותיו לקבלת הערעור ככל שהוא מתייחס לגזר הדין, כך שיוסף רכיב של מאסר לריצוי בעבודות שירות כאשר באשר לשיעורו אנו נטען וזאת בעניינו של המשיב 1. אנו מסכימים להחמרה מסוימת בקנסות וגם בהקשר זה נטען בדיון" (פרוטוקול מיום 19.03.2024 בעמוד 4, שורות 21-25). יודגש, כי ההסכמות האמורות - זו שנעשתה מצד המשיבה, וזו שנעשתה מצד המבקש - היו כרוכות זו בזו. מעין בתיק בית המשפט עולה, כי ערכאת הערעור לא כפתה דעתה על מי מהצדדים, וכי הסכמת המבקש, להמלצת בית המשפט, ניתנה בנתון לויתור המשמעותי מצד המשיבה על טענותיה ביחס לשני אישומים מהם הוא זוכה.

4. לאחר שנתן דעתו לטיעוני הצדדים לעונש, במסגרתם המבקש טען כי ב"תיקים דומים[...]בתי משפט נוהגים לתת מתחם שנע בין מספר חודשי עבודות שירות ונוהגים לתת במידה והמחדלים הוסרו כ-3 חודשי עבודות שירות[...]", ואילו המשיבה טענה כי היה בסיס לקביעת מתחם של 6 חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות עד 18 חודשי מאסר בפועל, וכי נכון היה לקבוע עונש בתוך מתחם זה - ניתן, ביום 16.07.2024 פסק דין משלים. במסגרתו, הוזכר בין היתר כי: "[...] הוסכם כי בית המשפט כאן יחמיר בעונשים שהושתו על המשיב 1 על דרך הוספת מאסר שירוצה על דרך עבודות שירות ותוך החמרת הקנס שהושת על המשיב 1 [...] לפיכך נותר לנו להכריע באשר לשיעוריהם של אורך תקופת המאסר אשר תושת על המשיב ואשר תרוצה על דרך עבודות שירות [...]". בסופו של דבר, לאחר שבית משפט קמא איזן בין חומרת המעשים בהם המבקש כן הורשע מחד גיסא, לעובדה כי המחדלים הוסרו לפני

זמן רב וחלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה מאידך גיסא (כמפורט בפסקה 6 שם), נגזרו על המבקש 5 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות והוגדל רכיב הקנס.

5. המבקש מיאן להשלים עם פסק הדין המשלים, ומכאן הבקשה שלפניי. בגדרה נטען, בין היתר, כי בית משפט קמא לא ייחס את המשקל הראוי לחלוף הזמן ממועד ביצוע העבירה. זאת ועוד, נטען כי בית משפט קמא החמיר בעונשו של המבקש בהיעדר כל הנמקה. בנוסף, המבקש טען כי בית משפט קמא חרג ממדיניות הענישה הנוהגת וכי קיים פער חריג בין גזר דינו של בית משפט השלום לבין העונש שנגזר עליו על-ידי בית המשפט המחוזי, באופן המצדיק רשות ערעור. לבסוף, נטען כי הבקשה מעוררת שאלה עקרונית, החורגת מעניינו האישי של המבקש, באשר לאפשרות של בית המשפט "לחרוג לקולא ממתחם העונש משיקולי צדק, ולא רק משיקולי שיקום כפי שקבע המחוקק בסעיף 40ד לחוק העונשין".

דיון והכרעה

6. לאחר עיון, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

7. ראשית, מכיוון שעל-אף הניסיון לשוות לבקשה נופך עקרוני, הבקשה לא מעוררת שאלה משפטית עקרונית, ולא מגלה כל עילה אחרת המצדיקה דיון ב'גלגול שלישי' בהיעדר עיוות דין או אי צדק שנגרמו למבקש (ראו למשל: רע"פ 5011/24 בן יהוד נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (22.07.2024)).

8. שנית, משום שלא מצאתי כי עניינו של המבקש, על נסיבותיו, בא בקהלם של המקרים החריגים המצדיקים רשות ערעור בשל הפער בענישה בין הערכאה הדיונית וערכאת הערעור (ראו: רע"פ 5060/04 הגואל נ' מדינת ישראל 24.02.2005).

9. בכל הנוגע לטענת המבקש בדבר "היעדר כל הנמקה", יוער, ראשית, כי יש טעם לפגם בכך שהמבקש לא ציין בבקשתו את דבר הסכמתו להחמרה בעונשו, ובאופן קונקרטי יותר לכך שיתווסף לעונשו רכיב של עבודות שירות; שנית, ולגופם של דברים, משהמבקש נתן את הסכמתו כי יוחמר עונשו, כך שיוסף רכיב של מאסר בפועל דרך עבודות שירות ויוגדל רכיב הקנס, חובת ההנמקה, שאין להקל בה ראש, ניצבת בהלימה להסכמה זו (ראו והשוו: ע"פ 7786/21 אזמה נ' מדינת ישראל, פסקה 55 (14.07.2022); רע"פ 4027/22 שני נ' וסטמן, פסקה 19 (24.07.2022)). משכך, ולאור הנמקת בית המשפט שבסעיף 6 לפסק הדין המשלים - לא מצאתי כי מתעורר בנדון עיוות דין, בשל היעדר הנמקה, המצדיק רשות ערעור.

סוף דבר: הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, ח' אלול תשפ"ד (11 ספטמבר 2024).

ח
א
ל
ד
כ
ב
ו
ב
ש
ו
פ
ט